

Välttää ampumista, sillä autossa on todennäköisesti mukana 15-vuotias poika, näin oli Jari kuullut sanottavan lähettimeen aivan loppuksi.

– Jouni on siis Kaitakenkäisen mukana, mietti poika, mutta ei hätää, Särkelä näytti toimen mieheltä.

Auto vyöryi kadulle ja lähti kahden muun vaunun seuraamana kaverusten vankipaikalle.

– Tuossa se on, sanoi Jari osoittaen taloa, joka rapistunein seinin seisoi kulmauksessa.

Kuljettaja pysäytti vaunun ja Särkelä työntyi Jarin seuraamana ulos.

– Jää sinä kuulostamaan radiota, me käymme vilkaise-massa rakennusta, sanoi komisario kuljettajalle.

Autojen moottorit kävivät hiljalleen ohjaajien istues-sa valmiina painamaan kaasupoljinta. Pieni väkijoukko katseli kummastellen Särkelän, nuoren pojan ja neljän muun poliisin muodostamaa seuruetta, joka asteli portista sisään.

– Jaha. Hm. Se on tämä talo, tuumaili komisario, ja Jouni huomasi kuinka hän työnsi oikean kätensä tas-kuun, joka kuvasti pistoolin muotoja. Poika tunsii miel-lyttävää turvallisuudentunnetta.

Särkelä asteli ovelle. Se oli edelleen lukossa.

– Jaha. Hm. Jotain minä olen epäillytkin.

Samassa kuului kadulta merkki. Miehet kääntyivät ja syöksyivät autoihinsa.

– XV 112, musta Buick, nähty Heinälammella, ilmoit-ti kuljettaja.

– Selvä! Ja nyt sinne!

Auto hyppäsi eteenpäin, ja hiljaisen kaupungin asukkaat katselivat hämmästyneinä kolmea poliisivau-nua, jotka sireenien ulvoessa ampaisivat ulos kaupun-gista.

Komisario tarttui radiopuhelimeensa.

– Täällä Särkelä. Pankaa heti vartio Rauhakatu 3:een. Olkaa valmiit ottamaan lisämääräyksiä.

– Montako miestä?

– Neljä riittää.

– Selvä.

– Ja sitten vielä. Ilmoittakaa Jantuselle, että hänen tulee kaivella esiin kaikki kuljetuspäällikkö Helteestä.

– Helle. Selvä. Onko muuta?

– Ei tällä kertaa. Olemme menossa Heinälammille, missä auto on nähty. Kai tieto on jo saapunut sinnekin?

– On.

– Selvä. Lopetetaan tähän.

Voimakkaat autot jättivät kaupungin hetkessä. Jari tunki hurjan vauhdin luomaa mielihyvää painautuesaan istuimen selkänöjää vasten. Seikkailu oli lähestymässä loppuaan. Mutta taas tuli mieleen Jouni. Kuinkahan hänen on käynyt? Eihän Kaitakenkäinen kerta kaikkiaan voi tappaa häntä. Ei voi, ei voi!

Kilometri kilometrin jälkeen matka jatkui. Heinälampi, pieni maalaiskylä, sijaitsi kaupungista reippaasti kaksikymmentä kilometriä pohjoiseen. Äkkiä komisario murahti:

– Heinälampi on tuossa.

Harva talorykelmä sukeltautui esiin. Niiden keskivaiheilla näkyi olevan huoltoasema, jonka edessä seisokeli miesryhmä tuijottamassa tulijoita. Autot pysähtyivät ja Särkelä kurottautui avonaisesta auton ikkunasta ulos. Virkapukuinen kyläpoliisi tervehti kunnioittavasti ja selosti:

– Yksi autoistanne on sen jäljessä. Buickilla on etumatkaa noin parikymmentä minuuttia.

– Ja matka jatkui Saarelmaan?

– Aivan oikein.

– Kauanko on siitä, kun auto lähti täältä?

– Miltei tasan puoli tuntia.

Komisario kiitti miestä ja antoi lähtömerkin.

– Hm, etäisyytemme on yli kaksikymmentä kilometriä, siksi emme saa yhteyttä.

Auto syöksyi taas eteenpäin kaksi seuralaista kintereillä. Tie tarjosi vain harvoin sellaisia suorita, että kuljettajat olisivat voineet painaa kaasupolkimen pohjaan saakka. Pienten mäkinpyörylöiden harjalta auto tuntui loikkaavan ilmaan, ja Jari puristi edessään olevaa selkänöjää niin, että rystyset olivat valkoisina. Koko meno oli hänelle nautintoa.

Komisario ei tuntunut huomaavan vauhdin lujuuutta olenkaan. Milloin hän huomasi jonkun tiestä erkanevan sivutien, hän katsoi sitä tarkasti kääntäen joskus suuren ruhonsa kohti takaikkunaa. Joka tienhaarassa hän tutki myös sylissä olevaa karttaa. Jari arvasi hänen ajatuksensa, muttei uskaltanut lausua sanaakaan, niin tuima oli Särkelän ilme.

Yhtäkkiä avoimesta vastaanottimesta kuului ääni:

– Huomio Pamppu, huomio Pamppu, täällä Hara 3, täällä Hara 3, kuuletko?

Särkelä sieppasi mikrofonin ja suorastaan karjaisi siihen:

– Särkelä täällä! Mitä uutta? Kuuntelen!

– Olemme kadottaneet jäljet. Vastassa neljänentoista piirin auto. Mustaa Buickia 112 ei ole nähty täällä!

Ilman käskyä kuljettaja hiljensi vauhtia. Komisario määräsi:

– Seis! Kääntykää ympäri! Mikrofoniin hän jatkoi: – Tulkaa takaisin Lietemaan tienhaaraan! Loppu!

Vielä jatkoa epäselvästi mutisten: – Hm, jotain tällaista arvasin. Auto kääntyi ja kaksi muuta seurasivat esimerkiksi. Ajettiin takaisin muutamia kilometrejä, kunnes komisario antoi eräässä teinhaarassa pysähtymiskäskyn.

Mustaan tienviittaaan oli valkoisin kirjaimin kirjoitettu: LIETEMAA.

Kului viisi minuuttia autojen seisoessa ja Särkelän tutkiessa tarkasti tiekarttaa. Samassa tuli paikalle vielä yksi poliisiauto.

– Hara 3, murahhti kuljettaja.

– Jaha, työnjako, sanoi komisario astuen ulos autosta. Kolmesta muusta tuli myös miehiä, jotka kerääntyivät Särkelän ympärille.

– Hara 4 ottaa Salmivaaraan johtavan tien, me menemme Tietovaaraan. Olen varma, että jokin näistä... Ja koettakaa ottaa selvää, onko auto liikkunut ja missä. Ovatko pasmat selvät?

Kolme miestä nosti kätensä lakkinsa lippaan ja työntyi autoihinsa. Neljä voimakasta moottoria käynnistettiin miltei samanaikaisesti.

Komisarion auto kääntyi heti seurailemaan pehmeää, hiekkaista tietä kohti Tietomaata. Jari oli kuullut nimestä isän puhuessa kalastuksesta, mutta ei tiennyt paikasta oikeastaan mitään. Ilmeisesti siellä oli joku kalainen järvi, koska isä, innokas kalamies... Äkkiä isä, äiti ja koko koti muistui pojan mieleen.

– Mitähän he ajattelevat? Olen kohta ollut – niin, enhän sittenkään ole ollut kauaa poissa, en vuorokauttaakaan, mietti hän vilkaisten kelloa kojelaudassa. – Ja mitä kaikkea onkaan ennättänyt tapahtua? Tuntuu kuin olisi kulunut viikkoja.

Tie oli tosi huonoa, pyörät velloivat ajoittain tyhjää pehmeässä hiekassa. Autoja oli liikkunut, sen huomasi jäljistä, mutta oliko musta Buick XV 112?

Samassa avautui suuri järvi tien vasemmalle puolelle. Järven rannassa oli harvaksen huviloita. Komisarion murina kuului epäselvänä:

– Esimerkiksi jokin tuollainen...